

ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟ ΠΡΩΤΙΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ

Κανείς άνθρωπος σε οποιαδήποτε κατηγορία και αν ανήκει, είτε είναι τεχνίτης, είτε καλλιτέχνης είτε επιστήμονας, δεν αρχίζει ποτέ ένα έργο χωρίς να έχει καθορίσει προηγουμένως σε τι συνίσταται αυτό, ποιό σκοπό πρόκειται να εξυπηρετήσει και πως θα το πραγματοποιήσει. Αν όμως για την εκτέλεση ενός μικρής διάρκειας έργου του ο άνθρωπος είναι ανάγκη να προσδιορίσει και να καθορίσει εκ τών πρότερων το περιεχόμενο και τον σκοπό του, πόσον μάλλον όταν πρόκειται για το συνολικό έργο τής ζωής του το οποίο και θα αποτελέσει τον σκοπό τής υπάρξεως του. Όλοι οι σοφοί, από αρχαιότατων ακόμη χρόνων, υπέδειξαν σαν πρώτον καθήκον τού ανθρώπου (προς τον εαυτό του) την Γνώση τού Εαυτού του. Ποιά όμως είναι η σημασία τού Δελφικού αυτού ρητού, το οποίο τόσο συχνά ακούγεται να προφέρουν με τόση ευκολία τα χείλη τών ανθρώπων ;

Η πρόταση αυτή για αυτογνωσία περικλείει μιά προτροπή η οποία όμως, όπως είναι φανερό, δεν αναφέρεται στο να αξιολογήσουμε τον εαυτό μας από πλευράς προτερημάτων ή ελαττωμάτων, αλλά σε μιά άλλη βαθύτερη και πιά εσωτερική γνώση η οποία αφορά αυτήν την ίδια την σύσταση και λειτουργία τού ανθρωπίνου συγκροτήματος, η οποία θα τον βοηθήσει στο να ανακαλύψει τον σκοπό τον οποίο η συγκρότηση αυτή καλείται να εξυπηρετήσει, δηλαδή :

1ον Την σύσταση τής ανθρωπίνης οντότητας (κατά βάση σε πνεύμα, ψυχή κ σώμα).

2ον Τον ρόλο τής κάθε μίας από τις τρεις αρχές (πνεύμα-ψυχή-σώμα) από τις οποίες το ανθρώπινο όν συνίσταται.

3ον Το πως θα αποδώσει σε κάθε μία από τις αρχές αυτές το ό,τι τής ανήκει.

4ον Το πως θα συντονίσει τις λειτουργίες τους ώστε να μην απορροφάται η μιά από την άλλη (να λειτουργεί η μιά σε βάρος τής άλλης) έτσι ώστε να αποτελέσουν ένα αρμονικό σύνολο.

5ον Το πως θα αναπτύξει τις ψυχικές και πνευματικές του ιδιότητες ώστε να αποδώσουν πλήρως τις δυνατότητες τους, σε συνδυασμό πάντοτε με μιά υγιεινή φυσική αγωγή.

6ον Το πως θα γνωρίσει τις διάφορες διαβαθμίσεις ή επίπεδα τής Συνειδήσεως.

7ον Το πως θα αποκτήσει κυριαρχία τού εαυτού του με την επιβολή έλεγχου τής Συνειδητής του κατάστασης πάνω στις δύο άλλες κατώτερες, την υποσυνείδητη και την ασυνείδητη.

8ον Τα αποτελέσματα και οι μελλοντικές συνέπειες μίας τέτοιας εργασίας (εξέλιξη).

9ον Περαιτέρω δε την σχέση που υφίσταται μεταξύ τού ανθρώπου και τής Δημιουργίας πού τον περιβάλλει και τελικά τον σκοπό και το έργο τού ανθρώπου μέσα σε αυτήν.

Felix qui potuit rerum cognoscere causas

(Ευτυχής εκείνος ο οποίος γνωρίζει τις αιτίες τών πραγμάτων)

Είναι γεγονός ότι τα αγωνιώδη αυτά ερωτήματα, απασχόλησαν και απασχολούν την σκέψη όλων τών ανθρώπων, σε οποιασδήποτε στάδιο πνευματικής αναπτύξεως και αν είναι αυτοί. Από τον μεγαλύτερο Σοφό μέχρι τον πιο απλοϊκό άνθρωπο, όλοι έχουν απευθύνει προς τον εαυτό τους, έστω και μία φορά κατά την διάρκεια τής ζωής τους, τα ερωτήματα αυτά. Είναι ερωτήματα για τα οποία ο Νούς τών ανθρώπων ταρασσεται και νοιώθει ίλιγγο γιατί αντιλαμβάνεται ότι κάποιο μεγάλο ανεξιχνίαστο μυστήριο κρύβεται πίσω από αυτά. Τα ερωτήματα αυτά δεν αποτελούν παρά μία καθαρή πνευματική εκδήλωση τού ανθρώπου. Εάν δε επεκτείνουμε τον προβληματισμό μας θα διαπιστώσουμε ότι όλες οι σκέψεις τών ανθρώπων στην ζωή, από τότε που εμφανίσθηκε στην Γη δεν είναι παρά κυρίως εκδηλώσεις Πνευματικής φύσεως. Όλες δηλαδή οι προσπάθειες του και οι συνεχείς κατακτήσεις του στην ζωή φανερώνουν την πνευματική του υπόσταση, παρόλο που αποδίδονται στο υλικό επίπεδο, διότι όλες είναι πνευματικής φύσεως, ανεξαρτήτως του ότι οι περισσότερες φαινομενικά δεν είναι ανώτερες. Βέβαια, πολλά από τα αποτελέσματα τών πράξεων του είναι φύσεως υλικής. Αλλά και αυτά έχουν σαν πηγή τους την Πνευματική δραστηριότητα τού ανθρώπου. Σαν μία πρώτη απόδειξη έχουμε το γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κοιμάται δεν προβαίνει σε καμιά πράξη διότι το Πνεύμα του δεν δρα, όπως τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως φαίνεται ! Από τα ανωτέρω μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο άνθρωπος είναι πνεύμα και μόνο πνεύμα το δε σώμα του είναι το πρόσκαιρο όργανο το οποίο εξυπηρετεί την πνευματική του υπόσταση. Παραδεχόμαστε λοιπόν ότι το πνεύμα τού ανθρώπου είναι το κυρίως ανθρώπινο Όν, το οποίο δεν προήλθε από την εξέλιξη τού πρωτοζωϊκού κυττάρου τής ύλης, αλλά ως Πνεύμα εκπορεύτηκε από μία Πνευματική Πηγή από την οποία “ κατέρχεται ” για να ενσαρκωθεί σε ένα υλικό σώμα, το οποίο η δυάς άνδρας- γυναίκα τού προετοιμάζει στο υλικό επίπεδο. Υπάρχουν διάφορα εμπόδια πού παρεμβαίνουν, εμποδίζουν ή σταματούν την εξέλιξη αυτή. Πρόκειται για παραμορφώσεις τής προσωπικότητας τού ανθρώπου, που οφείλονται τόσο σε ατομικά εσωτερικά κίνητρα, όσον και σε επιδράσεις τής κοινωνικής συμβίωσης και τού Βασικού Νόμου τής Ζωής, τον οποίον θα αναλύσουμε παρακάτω, με τελικό αποτέλεσμα τον θάνατο τής εφήμερης προσωπικότητας ή όπως λέμε συμβολικά την καταστροφή τού πρώτου Ναού τού Σολομώντος τον οποίον αποτυγχάνουμε να ανεγείρουμε μέσα μας. Οι τεράστιες κατακτήσεις τής επιστήμης κατά τον 20ο αιώνα πάνω στους νόμους τής ύλης και της ενεργείας, μας κατέστησαν κυρίαρχους δυνάμεων ανυπολογίστου δραστηριότητας. Αποτέλεσμα και καρπός τών μόχθων τού ανθρώπου, των ερευνών του, των πειραματισμών του για ολόκληρες χιλιετηρίδες, είναι ο Πολιτισμός, το θαύμα αυτό πού έχει να παρουσιάσει ο άνθρωπος. Όμως ειδικότερα, σύμφωνα με το ως άνω τυπικό, ο Πολιτισμός διαιρείται σε Υλικό και σε Πνευματικό πολιτισμό, η

δε ανθρωπότης υφίσταται και τελειοποιείται μόνο με την εργασία. Άρα, ο υλικός πολιτισμός είναι το σύνολο τών προσπαθειών και επιτεύξεων τού ανθρώπου, διά των οποίων αυτός υποτάσσει τις υλικές φυσικές δυνάμεις, χρησιμοποιώντας αυτές για την εξυπηρέτηση τών υλικών αναγκών του και έτσι επιτυγχάνει να ζεί άνετα, χωρίς κινδύνους και μεταπτώσεις. Δυστυχώς όμως, κατά τις σύγχρονες απόψεις, η Φύση κάτω από το στενό αυτό πρίσμα είναι ένα είδος κατοικίδιου ζώου, το οποίο, αφού τιθασειτεί, χρησιμοποιείται αδιάκοπα, κάποτε μάλιστα και βάνουσα, για να εξασφαλίσει τις δίκαιες ή άδικες, ηθικές ή ανήθικες, συντελεστικές προόδου ή μη επιθυμίες και επιδιώξεις τού ανθρώπου. Η αληθινή πρόοδος τού ανθρώπου, σχετίζεται με την πραγματική εξέλιξη τών πνευματικών αξιών, με την επέκταση τής ελευθερίας του και όχι με την τελειοποίηση ή πολλαπλασιασμό τών εργαλείων του και την αθρόα εκμετάλλευση τών πόρων τής Φύσεως για εγωιστικούς σκοπούς και την αύξηση τής υλικής του ευμάρειας. Η καλοπέραση, η εύκολη ζωή και η ευμάρεια δεν φαίνεται να συντελούν και τόσο στην πνευματική εξέλιξη. Το ίδιο δε, μπορούμε δυστυχώς να πούμε για την υπερβολική δυσπραγία και για την στέρηση τών μέσων διαβίωσης. Ούτε η αφθονία, άλλα ούτε και η στέρηση αφήνουν τον άνθρωπο απερίσπαστο για να ακολουθήσει τον δρόμο του και να επιτύχει τον σκοπό του επί τής Γής ο οποίος είναι η ανάκτηση τής Ελευθερίας του, που ισοδυναμεί με την Γνώση, την Ισχύ και την Ηθική τελειοποίηση. Ο πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος δεν είναι ούτε δούλος τής Φύσεως και των δυνάμεων της, ούτε το αδύναμο εκείνο παιχνίδι τών νόμων τού μοιραίου, ακόμη όμως λιγότερο τών δικών του παθών, ελαττωμάτων και ατελειών.

Κατά την διάρκεια τής κοσμικής περιόδου η οποία προηγήθηκε από την εμφάνιση τής συνειδήσεως, το ζώο, ταπεινός κρίκος τής αλυσίδας τής εξελίξεως, ακόμη δε και εκείνο το ον το οποίο παρουσιάστηκε επάνω στην Γη σαν εκπρόσωπος τού πρώτου σταδίου τής ανθρώπινης βαθμίδος, ο πρωτόγονος άνθρωπος (ο αρχάνθρωπος τών σπηλαιών) - είχε ως μοναδική του επιδίωξη τον κορεσμό τών φυσιολογικών του ορέξεων και αναγκών. Έφ' όσον στερούνταν μιάς ανώτερης πνευματικότητας, η μόνη δραστηριότητα του εκτεινόταν στον στενό ορίζοντα που τού προδιέγραφαν οι φυσιολογικές του λειτουργίες και οι εκκρίσεις τών αδένων του.

Το ζώο δεν μπορεί να ενεργήσει αντίθετα προς τούς νόμους τής εξελίξεως, δεν μπορεί να βλάψει σκόπιμα, ούτε να διαπράξει το « κακό » για τον απλούστατο λόγο ότι δεν Γνωρίζει.

Καθώς οδηγείται από το ένστικτο, ενεργεί στα πλαίσια τών γενικών νόμων τού είδους του και ότι κάμνει το κάμνει ασυνείδητα. Καθώς στερείται επίσης συνειδήσεως και ανώτερης πνευματικότητας, δούλο τών ορέξεων του, το ζώο δεν έχει το δικαίωμα τής επιλογής και ενεργεί με χαρακτηριστική ομοιομορφία. Η θέληση του είναι υποτυπώδης, συγκεντρώνεται γύρω από το ένστικτο τής αυτοσυντήρησης και διαιώνισης τού είδους, εκτός από σπάνιες περιπτώσεις αυτοθυσίας, όπως τού σκύλου, όπου η αφοσίωση προς τον κύριο του, τον ανεβάζει μερικές φορές στο ανθρώπινο επίπεδο. Με την εμφάνιση όμως τής Συνειδήσεως, το ανθρώπινο ον μπροστά σε μια πράξη, αισθάνεται την ανάγκη να σκεφθεί για την αξία τής πράξεως αυτής. Οφείλει να επιλέξει και επιλέγει ελεύθερα εάν η πράξη αυτή είναι καλή ή κακή. Από την στιγμή αυτή παύει ο αυτοματισμός και η ηγεμονία τού ενστίκτου και ανατέλλει το στάδιο τής βουλήσεως και τής ελευθερίας. Η πνευματικότητα αναφαίνεται και προαγγέλει την ηθική. Μαζί λοιπόν με την εκδήλωση τής Συνειδήσεως εμφανίζεται το κριτήριο τής ελευθερίας και τής ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Ο άνθρωπος αρχίζει να σέβεται τον εαυτό του, ο σεβασμός αυτός επεκτείνεται προς ορισμένα άτομα τα οποία κατ' εξοχήν σέβεται και λαμβάνει αυτά ως υπόδειγμα σοφίας και ηθικής, τέλος δε καταλήγει στην αναγκαία παραδοχή, της υπάρξεως μιάς υπέρτερης Οντότητας την οποία αποκαλεί Θεό. Εκείνο όμως το οποίο συνάγεται από τις παραπάνω σκέψεις, είναι ότι ο άνθρωπος αποτελεί ένα ιδιάζοντα κρίκο μέσα στην Δημιουργία, που είναι προικισμένος με ορισμένες ικανότητες ψυχικές και πνευματικές, οι οποίες τον ξεχωρίζουν από τα άλλα όντα. Αυτό όμως δεν πρέπει να δώσει λαβή στο να θεωρήσουμε τον άνθρωπο ως ένα εξαιρετικό Ον καί σαν Βασιλιά τής Δημιουργίας. Η ιδέα αυτή, προϊόν τού τελευταίου αιώνα, είναι εξίσου παράλογη προς την άλλη η οποία κυριαρχούσε κατά τον Μεσαίωνα, όπου ο άνθρωπος εθεωρείτο σαν ένα ον ανάξιο, ατελές, πλήρες ελαττωμάτων καί αμαρτιών. Η πρώτη εκδοχή είναι ουτοπία καί οφθαλμαπάτη, οφείλεται δε στον υπέρμετρο εγωισμό που καλλιεργήθηκε από την ακατάσχετη επικράτηση τού υλικού πολιτισμού. Η δεύτερη εκδοχή, η τής θεώρησης τού ανθρώπου ως άσημου μικροβίου, που υποκύπτει υπό το βάρος τών ανομιών και έρπει στην Γη λόγω τών αμαρτημάτων του, προσβάλλει την αξιοπρέπεια τού ανθρώπου και αναιρεί την δυνατότητα του να δράσει, έστω και αν πρόκειται να πλανηθεί και να πέσει. Διότι ακόμη και τότε ο άνθρωπος μπορεί νά σηκωθεί ξανά και να συνεχίσει το δρόμο τής ανόδου. Ένα λοιπόν από τα μεγαλύτερα αινίγματα, το οποίο τέθηκε ποτέ μπροστά μας, ήταν και παραμένει πάντοτε ο άνθρωπος. Διότι παρ' όλες τις προόδους τού ανθρωπίνου γένους σε όλα τα στάδια τής ζωής, παρ' όλες τις μηχανικές τελειοποιήσεις που συντελέστηκαν, παρ' όλον τού ότι ο άνθρωπος δάμασε πάρα πολλά στοιχεία τής Φύσεως και πραγματοποίησε τόσες πολλές υλικές κατακτήσεις, εν τούτοις πολύ λίγα γνωρίζει για τον Εαυτό του...

Αν λοιπόν τον ρωτήσουμε : γιατί αγαπά, γιατί είναι αισιόδοξος ή απαισιόδοξος, γιατί δείχνει συμπάθεια σε κάποιο άτομο μόλις το αντικρίσει ή το αντιπαθεί, γιατί ελπίζει, γιατί επιθυμεί και ποιά η πηγή τών επιθυμιών του, γιατί σκέπτεται και τι είναι αυτό πού παράγει την άυλη σκέψη στην υλική ουσία τού εγκεφάλου, γιατί ονειρεύεται και πώς βλέπει όταν ονειρεύεται, τέλος γιατί επιθυμεί να κάνει τόσες κατακτήσεις, ενώ γνωρίζει ότι ύστερα από λίγον καιρό δεν θα βρίσκεται στην ζωή (στην οποία ούτε ξέρει γιατί ήρθε, ούτε και γιατί φεύγει τόσο πρόωρα), θα διαπιστώσουμε ότι αδυνατεί να μας απαντήσει. Ούτε φυσικά γνωρίζει να μας πληροφορήσει ποιά είναι η θέση του στο Σύμπαν και ποιός είναι τελικά ο προορισμός του. Βλέπουμε λοιπόν ότι ο άνθρωπος γνωρίζει καλύτερα και με πάρα πολλές λεπτομέρειες τον εξωτερικό κόσμο, ενώ αγνοεί τον εαυτό του. Αντί δε να αρχίσει κάθε μελέτη από τον εαυτό του, δηλαδή από την Επιστήμη τού ανθρώπου και να την καταστήσει κέντρο τών μελετών του, ασχολείται και μαθαίνει κάθε τι που άφορα τον υλικό, τον έξω κόσμο, παραμελώνοντας την γνωριμία τού εσωτερικού κόσμου και αυτό διότι νομίζει ότι αρκεί η υλική του πρόοδος, γιά να τον λυτρώσει από τα δεινά πού τον περιστοιχίζουν. Και όμως, η γνώση τών εξωτερικών πραγμάτων και η γνώση τών άψυχων μηχανών δεν μπορεί να μας δώσει την ηθική ανωτερότητα ή την πνευματική υπεροχή έναντι τών άλλων ανθρώπων, ούτε καν να αυξήσει στο ελάχιστο την ευτυχία μας. Θα προσέξετε ότι γύρω σας στην κοινωνία οι συνάνθρωποι μας βρίσκονται μέσα σε μια φοβερή σύγχυση. Ο άνθρωπος έκανε όχι μόνο τον τόπο που κατοικούμε αλλά και ολόκληρο τον πλανήτη μια κόλαση. Τα ίδια προβλήματα βασανίζουν όλους τούς λαούς και όλους τούς συνανθρώπους μας. Έχουμε τις ασθένειες τού παχυλού υλικού σώματος, αλλά και ασθένειες που θα τις πούμε ψυχικές ή

ψυχονοητικές που βασανίζουν τούς συνανθρώπους μας. Έτσι, όχι μόνον τα νοσοκομεία είναι γεμάτα, αλλά και τα άσυλα φρενοβλαβών είναι γεμάτα. Και θα δούμε σήμερα τον άνθρωπο μέσα σε οποιαδήποτε κοινωνία, σε οποιοδήποτε κράτος, σε οποιοδήποτε μέρος τού πλανήτη μας να αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα... που φυσικά αιτία όλων αυτών είναι ο ίδιος. Μπορεί να τούς δούμε να είναι πτωχοί, πάμπτωχοι ή να είναι πολύ πλούσιοι, αλλά θα τούς βρούμε όμως και στην ασθένεια τού παχυλού υλικού σώματος και στις λεγόμενες ψυχονοητικές ασθένειες και στην ίδια πάντοτε σύγχυση. Γιατί άραγε ; Ποιά είναι η αιτία τής σύγχυσης αυτής ;

Μπορούμε να βρούμε μέσα στην φτώχεια ανθρώπους δυστυχισμένους που είναι έτοιμοι να ερευνήσουν ή να δεχθούν μια αλήθεια και μπορούμε να βρούμε και μέσα στα πλούτη έναν πανέτοιμο να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα, γιατί είναι σε μεγαλύτερη σύγχυση, διότι δεν βρήκε. Και αν τον ρωτήσουμε για αυτό που έψαχνε, ούτε και ο ίδιος ξέρει να μας απαντήσει για το τι ήθελε ή έψαχνε να βρεί και δεν το βρήκε ! Για τον λόγο αυτόν, το κυριότερο μέλημα τών ανθρώπων στην αρχαιότητα ήταν η Αυτογνωσία. Το « Γνώθι Σ' Αυτόν » βρισκόταν στην προμετωπίδα ενός από τούς σπουδαιότερους ναούς τής αρχαιότητας, τού Απόλλωνα, θεού τού Φωτός και της Γνώσεως. Με το να γνωρίσει κανείς τον Εαυτό του ή μάλλον να λάβει συνείδηση τού πραγματικού του Εαυτού - τής Θείας Δυνάμεως μέσα του, γνωρίζει την αιτία και τον σκοπό κάθε πράγματος και μυείται στα Μυστήρια τού Σύμπαντος. Ενώ, αντίθετα, η άγνοια τού εαυτού καταλήγει να είναι η αιτία πάρα πολλών δεινών, σωματικών ή ηθικών, η αρχική αφορμή για όλα τα σφάλματά του και ο λόγος τής δυστυχίας, της μιζέριας και της κακίας του. Διότι ο άνθρωπος δεν είναι κακός παρά μόνο εξ αιτίας τής αμάθειας και της άγνοιας. Αν εξαλειφθεί η πηγή αυτή της κακίας θα γίνει όχι μόνο καλύτερος αλλά και πίο ευτυχής.

Ας επανέρθουμε λοιπόν στην Αρχαία Σοφία και ας εξετάσουμε τα Σοφά της διδάγματα.

Ας επιδοθούμε με άλλα λόγια στην μελέτη τού ανθρώπου εξετάζοντας και ερευνώντας το τι αυτός είναι και ποιά η σύσταση του.

Εκεί οδηγούν όλα τα τεκταινόμενα στα αρχαία Μυστήρια και εν μέρει στον Τεκτονισμό.

Διότι στις Μυήσεις τών διαφόρων βαθμών :

οι μύθοι, οι αλληγορίες και τα πρόσωπα που διαδραματίζουν κάποιο ρόλο σε αυτές παριστάνουν και σηματοδοτούν εσωτερικές καταστάσεις τού ανθρώπου, πνευματικές αρετές, ψυχικές ιδιότητες και επίπεδα Συνειδήσεως !

Αλλά ας ασχοληθούμε επ' ολίγον με τον Βασικό νόμο τής Ζωής που ήδη προαναφέραμε.

Ο άνθρωπος φαίνεται ότι υπάρχει γιά να εξυπηρετεί δύο κυρίως λόγους :

1ον Εξυπηρετεί τούς σκοπούς τού Παγκόσμιου Οργανισμού, σαν επί μέρους στοιχείο αυτού.

2ον Ως μεμονωμένο άτομο μπορεί να επιδιώξει τούς δικούς του σκοπούς (το καθ' ομοίωση). Γιά να κατανοηθεί καλύτερα το γιατί και το πώς είναι συνδεδεμένοι οι δύο αυτοί στόχοι, ας πάρουμε ένα αναλογικό παράδειγμα (Ut Supra sic Infra).

Κάθε κύτταρο αποτελεί μέρος ενός οργάνου το οποίο με σειρά του, σαν στοιχείο μιάς ομάδας οργάνων, εξασφαλίζει την καλή πορεία κάποιας λειτουργίας τού οργανισμού.

Ας εξετάσουμε, από την άποψη αυτήν, την μοίρα ενός σωματικού μας κυττάρου.

Υπόκειται σε δύο κατηγορίες νόμων ή πιά απλά, ας πούμε ότι κυριαρχείται από δύο νόμους.

Ο πρώτος συγκρατεί το κύτταρο στην θέση του και ονομάζεται στην επιστήμη του Εσωτερισμού **Βασικός Νόμος τής Ζωής**.

Ο δεύτερος νόμος, ο οποίος επιτρέπει στο κύτταρο κάποια σχετική ελευθερία δράσης, ονομάζεται **Νόμος τής Διελεύσεως** (Πεσάχ - στα εβραϊκά σημαίνει διέλευση – πέρασμα, εξ ου και ο εορτασμός τού Πάσχα).

Ο πρώτος νόμος, συντηρητικός, φροντίζει ώστε το όργανο, στο οποίο ανήκει το κύτταρο να λειτουργεί ανεμπόδιστα. Γιά να επιτύχει ο σκοπός αυτός πρέπει πρώτα τα κύτταρα του ορισμένου οργάνου να εκπληρώνουν στο σώμα, όσο ζούν, τον ρόλο πού τούς έχει ανατεθεί. Τα κύτταρα τα οποία ακολουθούν τον Βασικό νόμο τής ζωής υφίστανται τις δεσμεύσεις τών διαδικασιών τής γεννήσεως, τής ζωής, τής αναπαραγωγής και τού θανάτου. Ο Βασικός λοιπόν νόμος τής Ζωής υποχρεώνει τα κύτταρα να παραμένουν στις θέσεις τους, να ολοκληρώνουν την εργασία τους και να τής αφιερώνουν την ίδια τους την ζωή. Είναι φανερόν ότι, αν αυτός ο νόμος δεν συγκρατούσε τα κύτταρα τού σώματος μέσα στα όρια τού κάθε οργάνου, αν δεν τα ανάγκαζε να συμβάλουν στην λειτουργία του, τα όργανα τού σώματος μας δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρξουν. Έτσι, ο νόμος αυτός είναι ωφέλιμος γιατί, εξασφαλίζοντας την ύπαρξη τών οργάνων, επιτρέπει την διατήρηση τού σώματος. Αλλά το ανθρώπινο σώμα συνεχίζει να ζεί και μετά από ολική αφαίρεση ορισμένων οργάνων και σήμερα γνωρίζουμε ότι, όταν πρόκειται γιά ορισμένα όργανα, η αφαίρεση αυτή δεν φέρνει και μεγάλες ανωμαλίες στην λειτουργία τού οργανισμού. Μάλιστα δε, ο οργανισμός ανέχεται την τμηματική αποκοπή οργάνων χωρίς η γενική οικονομία του να κινδυνεύει. Αυτό μαρτυρεί ότι η εξαφάνιση ορισμένων κυττάρων πού αντιπροσωπεύουν ένα ελάχιστο μέρος ενός οργάνου, περνάει απαρατήρητη γιατί η λειτουργία δεν θίγεται. Και καθώς ο ουσιαστικός ρόλος τού Βασικού νόμου τής Ζωής είναι να επαγρυπνά γιά την συνέχεια τής λειτουργίας, δεν « αντιλαμβάνεται » την εξαφάνιση αυτήν αφού δεν τού φέρνει προσκόμματα. Συμβολικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα κύτταρα, όταν ξεφύγουν από τον νόμο αυτόν, υπάγονται στον δεύτερο νόμο και στην ειδική κατάσταση τής Αθανασίας πού συμβολίζει. Η απόδραση μερικών κυττάρων είναι, έξ άλλου, ένα φαινόμενο πού παράγεται συνεχώς. Με πολλούς καί διαφόρους ρυθμούς, τα κύτταρα μας, από το επιδερμικό έως το νευρικό, ανανεώνονται ασταμάτητα. Παράλληλα όμως με την εσωτερική ανανέωση, παρατηρούνται εξαφανίσεις κυττάρων πού αντικαθίστανται ή όχι από καινούργιες κυτταρικές ενότητες. Ως εδώ, η αναλογία με την μοίρα τού ανθρώπου απέναντι στον Βασικό νόμο τής Ζωής και στον νόμο τής Διελεύσεως μπορεί να θεωρηθεί πλήρης. Σταματά όμως εδώ, τουλάχιστον σύμφωνα με τα όσα γνωρίζουμε μέχρι σήμερα. Πράγματι, στην κίνηση αυτήν τής ζωής τών μετακινήσεων και τού θανάτου τών κυττάρων δεν υπάρχουν ενδείξεις γιά να σκεφθεί κανείς ότι το πέρασμα από τον Βασικό νόμο τής ζωής στον νόμο τής Διελεύσεως γίνεται με συνειδητή ή αυτόβουλη ενέργεια τών κυττάρων. Γιά τον άνθρωπο όμως τα πράγματα είναι ίσως κάπως διαφορετικά. Ο άνθρωπος, σαν κύτταρο τής ανθρωπότητας, αποτελεί τμήμα τής οργανικής ζωής επάνω στην Γη. Η Ζωή, στο σύνολο της, είναι ένα πολύ ευαίσθητο όργανο τού πλανήτη μας. Σαν κύτταρο τού οργάνου αυτού, ο άνθρωπος υπάγεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής πού τον συγκρατεί στην θέση του. Βέβαια, ο νόμος τού αφήνει κάποιο περιθώριο, κάποια ελευθερία βουλήσεως, ανέχεται ορισμένες ελεύθερες κινήσεις μέσα στα όρια πού έχει προκαθορίσει.

Μέσα στα όρια αυτά, πού αντικειμενικά είναι πολύ περιορισμένα αλλά υποκειμενικά φαίνονται ευρύτατα, ο άνθρωπος μπορεί να αφήσει ελεύθερες τις επιθυμίες και τις φιλοδοξίες του. Χωρίς να επεκταθούμε στον προσδιορισμό των ορίων και στην λεπτομερή περιγραφή των συνθετικών στοιχείων του Βασικού νόμου τής Ζωής μπορούμε να δώσουμε ένα παράδειγμα. Η πείνα και η δουλεία τής εργασίας για την εξασφάλιση τής επιβίωσης είναι από τούς φορείς τού νόμου αυτού. Ένας άλλος φορέας είναι η αλυσιδωτή σχέση : ερωτικό ένστικτο – αναπαραγωγή - φροντίδα των γονέων για τα παιδιά τους. Η εσωτερική αρχή πού εφαρμόζεται σε αυτήν την όψη τής ζωής είναι ότι, ο σαρκικός έρωτας είναι αναγκαίος για το γενικό καλό. Τέλος ο φόβος και οι συνέπειες του, είναι η τρίτη ομάδα φορέων τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Γενικά, το περιθώριο πού ο Βασικός νόμος τής Ζωής έχει παραχωρήσει στις ελεύθερες κινήσεις, φθάνει μέχρι το όριο πού, με μία λέξη - οποσδήποτε όχι πολύ επιστημονική αλλά παραστατική - μπορούμε να ονομάσουμε : αστική ευτυχία, σταδιοδρομία σε οποιονδήποτε κλάδο τής ανθρώπινης δραστηριότητας : περιουσία, οικογένεια, έρωτες, απολαύσεις, τιμές, δόξα κ.λ.π. Όλα αυτά όμως με την απαραίτητη προϋπόθεση τής παραδοχής - έστω και υποσυνείδητης αλλά ανεπιφύλακτης - τού αναπόφευκτου θανάτου. Όσο ο άνθρωπος δέχεται, χωρίς πάλη, την αρχή τού τελικού αφανισμού τής προσωπικότητάς του, μπορεί να ενεργεί στην ζωή χωρίς να προσελκύει εναντίον του την έντονη πίεση τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Η κατάσταση όμως είναι τελείως διαφορετική αν αρχίσει την μάχη για να ξεπεράσει τα όρια τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Προσκρούει τότε σε μία δράση πού κατευθύνεται εναντίον του από τον Βασικό νόμο και τα παράγωγα του, ο οποίος δρά συγχρόνως σε πολλά επίπεδα, όπως : στο φυσικό, στο ψυχικό και στο κατώτερο νοητικό. Η δράση του, στο ψυχικό (ηθικό) πεδίο, έχει γίνει αντιληπτή από τον άνθρωπο, από πάρα πολύ παλιά χρόνια, με την προσωποποιημένη μορφή τού Εωσφόρου και τού Διαβόλου. « Αυτός γάρ ό σατανάς μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός » (Παύλου Β' Επιστολή προς Κορινθίους κεφ. 11:14). Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ο άνθρωπος, παίρνοντας θέση κάτω από την αιγίδα τού νόμου τής Διελεύσεως εναντιώνεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής. Μάλιστα έχει κληθεί να τον ανατρέψει ή υπερβεί, σε ατομική εννοείται κλίμακα. Δεν πρέπει να ξεχνά, αλλιώς θα υποστεί αιφνιδιαστική επίθεση, ότι η σωτηρία εξαρτάται από την νίκη του εναντίον τού Διαβόλου, τής προσωποποιημένης όπως είπαμε μορφής, στο ηθικό πεδίο, τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Και αυτό, παρά το γεγονός ότι ο νόμος αυτός, σαν κοσμικός, είναι φυσικά ένας Θείος νόμος. Δεν πρέπει όμως να θορυβηθούμε γιατί ο νόμος τής Διελεύσεως είναι επίσης Θείος νόμος. Τουλάχιστον όμως ας επισημάνουμε την έμμεση μορφή τής λεγομένης διαβολικής δράσεως. Αν ο ερευνητής, προχωρώντας ίσια προς τον σκοπό - δηλαδή την απελευθέρωση και την σωτηρία - υπερπηδήσει τα διαδοχικά εμπόδια και αποδείξει έτσι ότι έχει την δύναμη να αψηφήσει την επιρροή τού Βασικού νόμου τής Ζωής, ο ίδιος ο νόμος αρχίζει να ενεργεί έμμεσα εναντίον τού ερευνητή, συνήθως μέσα από τούς ανθρώπους τού στενού του περιβάλλοντος, ιδίως όταν δεν ακολουθούν και εκείνοι τον ίδιο εξελικτικό δρόμο με εκείνον. Η δράση αυτή τού Βασικού νόμου, στο ηθικό πεδίο, παίρνει συχνά συγκινησιακές μορφές επικαλούμενη τα ευγενικά, γενναιόδωρα και αφιλοκερδή αισθήματα του, την φιλανθρωπία, τις οικογενειακές και κοινωνικές υποχρεώσεις ή τον οίκτο του. Και όλα αυτά για να τον οδηγήσει σε ένα αδιέξοδο, υποδηλώνοντας του ότι έτσι επιστρέφει στο « καθήκον » του, στον λεγόμενο ίσιο δρόμο, κ.ο.κ. Επαναλαμβάνουμε, γιατί είναι σημαντικό, ότι η Εσωτερική εργασία είναι από

την φύση της, μία εργασία επαναστατική, διότι ο ερευνητής ελπίζει να αλλάξει το κατεστημένο, να νικήσει τον θάνατο και να φθάσει στην σωτηρία. Έτσι από την πρώτη στιγμή ο υποψήφιος, πριν καν ακολουθήσει την μητική του πορεία, συντάσσει την Κοινωνική του διαθήκη, όπου αν κοιτάξουμε προσεκτικά φαίνεται να ανοίγονται μπροστά του δύο διαφορετικές ή ενδεχομένως και παράλληλες ατραποί που πρέπει να ακολουθήσει. Αφενός τα « υποτιθέμενα » καθήκοντα προς τον Θεόν, τον πλησίον, την Πατρίδα και την οικογένεια - ο Βασικός Νόμος τής Ζωής - και αφετέρου τα καθήκοντα προς τον Εαυτό του. Βέβαια και τα καθήκοντα προς τον Θεό, προς τον πλησίον, προς την Πατρίδα και την οικογένεια έχουν στην ζωή την θέση, την αξία και την αναγκαιότητα τους, αλλά όχι με τον συνήθη τρόπο που ο άνθρωπος τα αντιλαμβάνεται και τα εκτελεί επηρεασμένος από τις κοινωνικές συνθήκες καθώς και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και αντιλήψεις τής εκάστοτε εποχής.

Ο άνθρωπος πού ζει παθητικά - έστω και σαν εξαιρετικός πολίτης - κάτω από την αιγίδα τού Βασικού νόμου τής Ζωής, ανεπαίσθητα και χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ακολουθεί : « την ευρύχωρον οδόν την απάγουσαν εις την απώλειαν ». Εκείνος όμως πού διαλέγει τον νόμο τής Διελεύσεως, τών Θείων ευκαιριών, βαδίζει : « την τεθλιμμένην οδό την απάγουσαν εις την Ζωήν » (Ματθαίος κεφ. ζ', 13).

Όλες λοιπόν οι μυήσεις, οι οποίες χαρακτηρίζονται σαν διελεύσεις ή σαν αυξήσεις μισθοδοσίας (δηλαδή συνειδησιακά στάδια), έχουν ως στόχο τους την σταδιακή αποστασιοποίηση από τις επιδράσεις τού Βασικού νόμου τής Ζωής και τών παραγών του. Όστε ο άνθρωπος, ακολουθώντας την οδό τών Θείων ευκαιριών, να κερδίσει σε ένα άλλο επίπεδο (Ουράνιο) μία βαθμίδα σχετικής αθανασίας που αναφέρεται και αλληγορείται στο κοσμικό επίπεδο στους μύθους τού Οσίριδος, του Αδώνιδος, του Προμηθέως και όλων των κοσμικών Ηρώων. Φυσικά πρόκειται όχι για την αθανασία τών υλικών περιβλημάτων (περιζωμάτων) αλλά για διατήρηση τής Συνειδήσεως, η οποία αλλιώς χάνεται με τον λεγόμενο **δεύτερο θάνατο**.

Ο Τρισμέγιστος Ερμής λέγει τα εξής για την επικράτηση επί τού Βασικού νόμου τής ζωής : « Ο άνθρωπος, όστις θριαμβεύει επί τών παθών, μεγεθύνει τις Πνευματικές του Ιδιότητες. Ο Θεός τώ μετρά το φώς αναλόγως τών αρετών του καί επιτρέπει να εισδύσει άπ' αυτής τής παρούσης ζωής προοδευτικώς στα βαθύτερα μυστήρια τής φύσεως. Όστις τουναντίον υποκύπτει στους πειρασμούς τής σαρκός, πίπτει ολίγον κατ' ολίγον υπό την επίδραση τών μοιραίων νόμων, οίτινες διέπουν τα στοιχεία και καθιστάμενος λεία αυτών, παραδίδεται εις την διαρκή αμάθεια, ήτις είναι ο θάνατος τού πνεύματος.

Μακάριος ο υιός τής Γής, όστις διατήρησε αγνή την εικόνα τής υπέρτατης τελειότητας και όστις δεν την συσκοτίσε με τον πέπλο τών χαμερπών απολαύσεων.

Όταν έρχεται δια αυτόν η ώρα να εγκαταλείψει τον κόσμο τούτο, το σώμα του αποδίδεται εις το κράτος τής ύλης. Αλλά το Πνεύμα του απεκδυόμενο τού φλοιού τούτου, παλαιωθέντος υπό τού χρόνου, ανυψώνεται προς τις επτά συγκεντρικές σφαίρες, οι οποίες περιβάλλουν το γήινο σύστημα ».

ΑΙ ΤΡΟΠΑΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ο Ήλιος κατά την φαινόμενη του κίνηση (γεωκεντρικό σύστημα αναφοράς), διαγράφει μια τροχιά στην ουράνιο σφαίρα που καλούμε εκλειπτική. Η τροχιά αυτή που ακολουθεί ο Ήλιος και οι πλανήτες σημειώνεται στην ουράνιο σφαίρα από ομάδες απλανών αστερών που ονομάζονται ζωδιακοί αστερισμοί.

Ο συμβολισμός τους, πλην των άλλων, είναι ο του καθορισμού των ορίων του δημιουργημένου σύμπαντος το οποίο και περικλείουν. Ο ουράνιος Ισημερινός τέμνει τον ζωδιακό κύκλο σε δυο σημεία που τα ονομάζουμε ισημερίες (ίση διάρκεια ημέρας και νύκτας). Αντιστοίχως επί της εκλειπτικής, η μακρύτερη και πλησιέστερη θέση της Γης σε σχέση με τον Ήλιο, ονομάζονται ηλιοστάσια. Κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο έχουμε την μεγαλύτερη διάρκεια νυκτός, ενώ κατά το θερινό ηλιοστάσιο έχουμε την μεγαλύτερη διάρκεια ημέρας. Μιλούμε βεβαία πάντοτε για τις περιοχές της Γης που ευρίσκονται στο βόρειο ημισφαίριο. Ο Ήλιος χρειάζεται ένα μήνα για να διατρέξει κάθε ένα από τους δώδεκα αστερισμούς του ζωδιακού, αυτή δε είναι και η πρώτη μεγάλη διαίρεση του χρόνου που εισήχθη σε όλες τις αστρονομικές μελέτες.

Τέσσερα από αυτά, τοποθετημένα σε σταυρό, έπαιξαν στην παράδοση βασικό μυστηριακό ρόλο, τόσο από κοσμογονικής, όσο και από ανθρωπολογικής - ανελικτικής πλευράς.

Αυτά είναι :

- 1.Ο Αιγόκερως προς τον Νότο
- 2.Ο Κριός προς την Ανατολή
- 3.Ο Καρκίνος προς τον Βορρά
- 4.Ο Ζυγός προς την Δύση

Ο Αιγόκερως και ο Καρκίνος είναι τα τροπικά σημεία ή των ηλιοστασίων, της χειμερινής και θερινής τροπής. Τα δυο ηλιοστάσια θεωρούνται από πολύ παλιά με ιδιαίτερη σημασία. Τα συναντούμε στο Όμηρο (Οδύσεια, άντρο τών νυμφών), όσο και στην Ινδική παράδοση. Για να κατανοήσουμε το θέμα από πλευράς Μυστηριοσοφίας, πρέπει να αναφερθούμε στην Ελληνική παράδοση στο ζήτημα των « πυλών », όπως αναφαιίνεται στα υπό του Ομήρου θεολογούμενα, στην περικοπή τής Οδύσειας, η οποία περιγράφει το περίφημο εν Ιθάκη « **Άντρο τών Νυμφών** ».

Το άντρο τής Οδύσσειας, όπως ο Πορφύριος αναγνωρίζει, είναι η εικόνα τού Κόσμου, είναι ο ναός στον οποίο τελούνται τα Μυστήρια, με άλλες λέξεις ο τόπος τής εκδηλώσεως τών Θείων πραγματώσεων, δηλαδή των δημιουργημένων όντων. Όταν επιτευχτεί η τάδε κατάσταση τού όντος, το ον τούτο, αναλόγως τής πνευματικής βαθμίδος στην οποία έφτασε, θέλει εξέλθει από την μια ή την άλλη πύλη. Στην μια περίπτωση, εκ της πύλης των θνητών, (θερινό ηλιοστάσιο), πρέπει να επανέλθει σε κάποια άλλη κατάσταση εκδηλώσεως, το οποίο θα παρασταθεί φυσικά δια μιας νέας εισόδου εντός τού « Κοσμικού άντρου ». Στην αντίθετη περίπτωση, της εξόδου εκ των πυλών των αθανάτων, δεν πρόκειται πλέον να επανέλθει το ον στον εκδηλωμένο κόσμο, (μύθος τού Οσίριδος, του Χιράμ κλπ - Αθανασία).

Έτσι η μια των πυλών (του Καρκίνου - PITRI YANA) αποτελεί ταυτοχρόνως είσοδο και έξοδο, ενώ η άλλη (του Αιγόκερω - DEVA YANA) αντιπροσωπεύει την τελεσίδικο και οριστική έξοδο. Από μνητικής πλευράς η οριστική αυτή έξοδος, είναι ο τελικός σκοπός, ώστε το ον, που εισήρθε δια της πύλης τών θνητών (ενσάρκωση), εάν οδηγήθηκε μέχρι το τέρμα νικηφόρος (Χιράμ), να εξέλθει δια παντός δια της πύλης των Αθανάτων και να μην επανέλθει πλέον εις τον εκδηλωμένο κόσμο. Ο Όμηρος, περιγράφοντας στην οδύσεια το περίφημο άντρο των Νυμφών στην Ιθάκη παρέχει νύξεις οι οποίες οδήγησαν τον Πορφύριο στο να συντάξει ολόκληρο έργο και να παράσχει πολύτιμες ερμηνείες περί του συμβολισμού του απέδειξε ότι τα αναφερόμενα από τον όμηρο, έχουν σχέση με την τύχη των ψυχών τόσο κατά την ενσάρκωση, όσο και μετά τα πεπρωμένα αυτών μετά το φαινόμενο τού θανάτου. Περί του συμβολισμού του άντρου τών Νυμφών κατά τον Πορφύριο και περί των δυο ηλιοστασιακών πυλών (καρκίνου – Αιγόκερου) έγραψε οι Πέτρος Γράβιγγερ στα έργα του (Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού – Οικοδομικός και Τεκτονικός συμβολισμός - βιβλιοθήκη Σφιγγός 1968). Τούτου προηγήθηκαν 6 βαρυσήμαντες μελέτες τού Rene Guenon περί σπηλαίου, λαβυρίνθου, όρους, άντρου, των αμέσως συνυφασμένων με τα πεπρωμένα των ανθρωπίνων ψυχών. Οι συγγραφείς που μνημονεύσαμε συμφωνούν στο ότι τα δυο τροπικά σημεία του ζωδιακού , το χειμερινό του αιγόκερου και το θερινό του καρκίνου, είναι οι δυο κοσμικές πύλες δια των οποίων οι ψυχές τών ανθρώπων εξέρχονται ή εισέρχονται εντός του κύκλου της ενσάρκωσης. Δια της πύλης του καρκίνου καλούμενης « πύλης τών θνητών » επιτελείται η κάθαρση τών ψυχών επί της γης, δια της πύλης του Αιγόκερου καλούμενης « πύλης των αθανάτων » τελείτε η επάνοδος τών τελειωθεισών ψυχών στον θείο αιθέρα. Λόγω τής απατηλής έλξεως της ψυχής από την ύλη, καταλαμβάνεται αυτή υπό λίγγου και χάνει τα πτερά της που την συγκρατούν στις ουράνιες περιοχές. Διασχίζει τον ζωδιακό κύκλο στο σημείο του καρκίνου που κατά πρώτον πίνει το κύπελλο τής λήθης ή του Βάκχου που την κάνει να λησμονήσει την θεία καταγωγή της και να μεθύσει από τον αισθητών διάκοσμο.

Καταλαμβανόμενη από την έμφυτη αταξία της ύλης κυμαίνεται στην περιοχή του μεταβλητού και της ετερότητας, χάνει την σφαιρική της μορφή, που χαρακτηρίζει τα θεία όντα, και εξομοιώνεται προς κώνο πίπτοντας εις τον κόσμο των αισθήσεων. Τότε αρχίζει ο περίπλους δια των πλανητικών σφαιρών. Βέβαια η έννοια των πλανητών είναι συμβολική και αναφέρεται σε επίπεδα η ουρανούς του Δημιουργημένου Συμπαντος. Εις εκάστην πλανητικήν τροχιάν περιβάλλεται διά ενός αιθέριου χιτώνα και με την αντίστοιχο εις έκαστον πλανήτη ιδιότητα : από τον Κρόνο, δέχεται την διαλεκτική διάνοια, από τον Δία την ενεργό θέληση, από τον Άρη την μαχητικότητα και την ορμή, από τον Ήλιο την δημιουργική φαντασία και τας υψιπετείς τάσεις της

λογικής, από την Αφροδίτη τις παρορμήσεις των επιθυμιών, από τον Ερμή το δώρο της ευγλωττίας, στην σελήνη που είναι το καταστάλαγμα της ουράνιας ουσίας, την αρχή που θα επιτρέψει στο όχημα της, το ήδη πεπυκνωμένο, να συνδεθεί με ένα σαρκικό σώμα. Καταδικασμένη τοιουτοτρόπως σε μακροχρόνια υποταγή και δυσολεία στην ύλη, πέπρωται να περιέρχεται από σώμα σε σώμα εντός του μορφικού κύκλου των πλανητών αποτιμούσα κατά τους μεν τα σφάλματα των προηγούμενων υπάρξεων και βελτιούμενη κατά τους δε, αποκτώσα εμπειρία και δράση, μέχρις ότου εξυψωθεί στην κατάσταση των ποιητών, των καλλιτεχνών ή των φιλοσόφων, κατορθώσει τότε να καθαρθεί και τελικώς να απολυτρωθεί του κύκλου των αναγεννήσεων δηλαδή να αποστασιοποιηθεί από τον Βασικό νόμο τής Ζωής.

Καθαρθείσα υπό του ατμοσφαιρικού πυρός αρχίζει τότε την αντιστροφή ανοδική πορεία δια των πλανητών : Στην σελήνη αποδύεται το κεκαθαρμένο σώμα της, στην, συνέχεια επιστρέφει σε κάθε επόμενο πλανήτη της αστρικές του ιδιότητες τις οποίες περιβληθεί κατά την κάθοδο και δια της πύλης του Αιγόκερου εισέρχεται λευκή, σφαιρική και γυμνή από υλικά ψεγάδια, εις την « ογδοατική σφαίρα » των απλανών, όπου μετέχει των αγγελικών χορών των δυνάμεων και παύει να ενσαρκώνεται στο μορφικό περιβάλλον.

Έχει αποκτήσει το δώρο της αθανασίας και αποβλέπει στην ένωση μετά του Θείου διακόσμου και την τελική λύτρωση. Αυτή εν σύνοψη είναι η συμβολική περιφορά τής ψυχής μέσα στον κύκλο τής γενέσεως και η οριστική έξοδος εξ αυτού.

Οι μνημονευθέντες συγγραφείς δίνουν βεβαίως περισσότερες και συμπληρωματικές λεπτομέρειες, τις οποίες είναι αδύνατον εδώ να επαναλάβουμε.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΡΟΠΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ

Του δε άντρου εικόνα και σύμβολον φησί τού κόσμου φέροντος Νούμηνιος και τούτου εταίρος Κρόνιος δυο είναι εν ουρανώ άκρα, ων ούτε νοτιότερων εστί του χειμερινού τροπικού, ούτε βορειότερο τού θερινού. Εστί δε ο θερινός κατά καρκίνο, ο δε χειμερινός κατά αιγόκερων ... Δυο ούν ταύτας έθεντο πύλας καρκίνο και αιγόκερων οι θεολόγοι, Πλάτων δε στόμα Έφη. τούτων μεν καρκίνο δί' ου κατιάσιν αι ψυχαί, αιγόκερων δε δί' ου ανιάσιν.

Αλλά καρκίνος μεν βόρειος και καταβατικός, αιγόκερος δε νότιος και αναβατικός. Εστί δε τα μεν βόρεια ψυχών εις γένεσιν κατιουσών, και ορθώς του άντρου αι προς βορράν πύλαι καταβαταί ανθρωποις, τα δε νότια ου θεων, αλλά των εις θεούς ανιουσών, δια την αυτην αιτίαν ου θεών Έφη οδός, αλλά αθανάτων ...”

ΠΡΟΚΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΡΟΠΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ

(Απόσπασμα εκ του εις την Πολιτείαν Πλάτωνος)

“ Μαρτυρούμενος των δυο χασμάτων και την Ομήρου ποιησιν ου μόνον λέγουσας μεν προς Βορέα καταβατάς ανθρωποισιν οδούς, επειπερ ο καρκίνος εις αιγόκερων προσελθών αποτελεί. τας δε προς νοτον δί' ων ουκ εστί ανδράσιν εισελθείν, αθανάτων δε μόνον οδούς αυτας υπάρχειν. ο γαρ Αιγόκερος ανάγων τας ψυχάς λύει μεν αυτών την εν ανδράσιν ζωήν, μόνην δεν την αθάνατον εισδέχεται και θείαν ...”

Οι δυο ισημερίες και οι δυο τροπές τού Ηλίου εορτάζονταν και από τους μύστες των αρχαίων Ελληνικών Μυστηρίων.

Αυτό δε, διότι στις τέσσερις εποχές τού έτους και σε κάθε μια από αυτές, διαφορετικά φυσικά φαινόμενα συμβαίνουν στην Γη, λόγω της διαφορετικής θέσεως του Ηλίου επί της τροχιάς του ζωδιακού. Εάν τα φαινόμενα της φύσεως δεν τα μελετήσουμε σοβαρά, και δεν κατανοήσουμε τους αιώνιους και ασάλευτους νομούς της, η απόκτηση των άλλων ποικίλων γνώσεων, μόνο απλή εμπειρία του νοητικού θα αποτελέσει, χωρίς να προσθέσει βιώματα και εφόδια για την ανύψωση μας, έτσι ώστε να κατανοήσουμε τις εσωτερικές αλήθειες της φύσεως και του εν αυτή οικούντος Πνεύματος του Θεού. Πρέπει συνεπώς να κατανοήσει κανείς τον συνθετικό νόμο που είναι κρυμμένος πίσω από την γνώση που αποτελούσε την βάση όλων των διδασκαλιών που δινόταν μέσα στους ναούς, κάτω από το όνομα τών Μυστηρίων, και ο γνωστής έπαιρνε τον τίτλο του Ιερέα ή του Μύστη.

I†S

[ΤΟ ΘΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ ► \(Vivaldi four seasons \)](#)

[ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ ► \(Vivaldi four seasons \)](#)

